

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/314/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113215329
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8113215329.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a sudcov JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana, v právnej veci žalobcu F. O., bytom K., K. XX/XXX, zastúpeného JUDr. Ivanom Jurčišiom, advokátom, so sídlom v Prešove, Slovenská 69, proti žalovanému: PK AUTO, spol. s.r.o., so sídlom Prešov, Duklianska 23, IČO: 31733174, zastúpený JUDr. Petrom Vojčíkom, advokátom so sídlom v Košiciach, Rázusova 28, o vrátenie kúpnej ceny oproti vráteniu motorového vozidla, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 17C 134/2013-117 zo dňa 3.6.2015 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

odôvodnenie:

Napadnutým v poradí druhým rozsudkom Okresný súd Prešov žalobu zamietol a rozhodol, že o trovách konania bude rozhodnuté v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia vo veci samej.

Pôvodne sa žalobca žalobou, ktorá bola evidovaná pod sp. zn. 29C 156/2008, ktorú doručil prvostupňovému súdu dňa 9.6.2008 domáhal, aby súd zviazal žalovaného na výmenu vadného motorového vozidla Opel Combo Tour 1,3 CDTI za bezvadné, alternatívne žiadal zaplatenie sumy 546.000 Sk s 9 % úrokom od 28.3.2008 do zaplatenia oproti vráteniu uvedeného motorového vozidla. Žalobca v žalobe uviedol, že žalovaný neodstránil reklamované vady v zákonnej 30 dňovej lehote, čím sa tieto vady stali subjektívne neodstrániteľné a preto žalobcovi vzniklo právo na výmenu motorového vozidla.

Prvostupňový súd pôvodne prvým rozsudkom vo veci samej pod sp. zn. 29C 156/08-331 zo dňa 25.6.2010 rozhodol tak, že žalovaný je povinný vymeniť vadné motorové vozidlo Opel Combo Tour 1,3 CDTI ODF 06FB 51, Job Nr: 0050GBWD, číslo motora Z13DT-0711457, V.I.N.: WOLOXCF0653052575 za bezvadné, alternatívne že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 18.123,88 eur oproti vráteniu vadného vozidla do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti žaloba bola zamietnutá a bolo rozhodnuté o tom, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 4.460,16 eur na účet právneho zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa bolo podané odvolanie žalovaným. Vec Krajský súd v Prešove rozsudkom pod sp. zn. 1Co 121/2010-366 zo dňa 13.12.2010 potvrdil okrem výroku, ktorý napadnutý odvolaním nebol, kde v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá. Bolo rozhodnuté o trovách odvolacieho konania, ktoré je povinný uhradiť žalovaný žalobcovi vo výške 406,54 eur na účet JUDr. Ivana Jurčišina, advokáta, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Proti rozsudku Okresného súdu Prešov z 25.6.2010 č.k. 29C 156/08-331 a rozsudku Krajského súdu v Prešove z 3.12.2001 pod sp. zn. 1Co 121/2010 bolo podané generálnym prokurátorom Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie. Najvyšší súd SR pod č.k. 6MCdo 16/2011-409 zo dňa 27.3.2013 uznesením rozsudok Krajského súdu v Prešove z 13.12.2010 pod sp. zn. 1Co 121/2010 a rozsudok Okresného súdu Prešov z 25.7.2010 č.k. 29C 156/2008-331 vo výrokoch, ktorým žalobe vyhovel a ktorým rozhodol o trovách konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie.

Najvyšší súd SR rozhodol, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora je dôvodné. Poukázal pritom na nesprávnu interpretáciu ust. § 19 ods. 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa účinného do 1.7.2007 a následne aj nesprávne aplikovanie a interpretovanie ust. § 623 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vychádzal pritom z ust. § 619 ods. 1, 2 OZ, § 622 ods. 1 OZ, § 623 ods. 1, 2 OZ, § 625 OZ a ďalej z ust. § 19 ods. 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Skonštatoval, že platí právna fikcia, podľa ktorej má spotrebiteľ reklamujúci odstrániteľnú vadu rovnaké práva, ako keby išlo o vadu neodstrániteľnú, ak vybavenie reklamácie trvá dlhšie ako 30 dní. Uvedené ustanovenie teda stanovuje ako sankciu za oneskorené vybavenie reklamácie nevyvrátiteľnú právnu domnienku, že kupujúcemu (spotrebiteľovi) svedčia práva z titulu neodstrániteľnosti väd, hoci ide o vady veci, ktoré by bolo možné odstrániť. To znamená, že kupujúci má po márnom uplynutí 30 dňovej lehoty právo zotrvať na požiadavke odstránenia vady (nemožno totiž vylúčiť, že kupujúci bude mať záujem nie na zrušení zmluvy, prípadne na výmene veci, ale na odstránení vady, hoci už lehota na jej odstránenie uplynula) alebo zmeniť voľbu a uplatniť práva uvedené v § 623 OZ, t.j. právo na výmenu veci alebo právo od zmluvy odstúpiť, prípadne právo na primeranú zľavu z kúpnej ceny. Je preto vecou spotrebiteľa, ako sa rozhodne, pričom voľbu musí urobiť bezodkladne po uplynutí 30 dňovej lehoty na vybavenie reklamácie. Touto voľbou je potom kupujúci naďalej viazaný a nemôže ju dodatočne meniť. Ak preto kupujúci po uplynutí 30 dňovej lehoty zotrvá na požiadavke odstránenia vady veci formou jej opravy a vec po oprave riadne prevezme, nemôže v rámci tejto reklamácie s úspechom dodatočne uplatniť práva zo zodpovednosti za vady na základe právnej fikcie uvedenej v § 19 ods. 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Uvedené obdobie platí aj v prípade, ak spotrebiteľ po uplynutí 30 dňovej lehoty neuplatní u predávajúceho právo na výmenu veci alebo právo na odstúpenie od zmluvy alebo na zľavu z kúpnej ceny (nie je pritom významné, z akého dôvodu tak kupujúci neurobil) a vec po oprave riadne prevezme. V takom prípade totiž treba mať za to, že kupujúci pôvodnú voľbu nezmenil a tým, že vec po oprave riadne prevzal, sa reklamácia stáva vybavenou, a teda uplatnený nárok kupujúceho z vady veci sa tým stáva uspokojený. Opačný výklad by bol v rozpore so zmyslom a účelom uvedeného zákonného ustanovenia. Spotrebiteľ by sa totiž dostal do nenáležitého zvýhodneného postavenia voči predávajúcemu, kedy by mohol aj po riadnom vybavení a ukončení reklamácie naďalej uplatňovať práva zo zodpovednosti za vady a to práva z titulu neodstrániteľnosti väd. Ak preto k posudzovanej veci odvolací súd rovnako aj súd prvého stupňa dospel k právnomu názoru, podľa ktorého žalobca ako kupujúci má právo na výmenu veci, resp. na zaplatenie kúpnej ceny oproti vráteniu veci na základe právnej fikcie uvedenej v § 19 ods. 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa (žalobca listom z 27.3.2008 uplatnil uvedené práva z dôvodu výskytu vady opakovane), hoci po uplynutí 30 dňovej lehoty na vybavenie reklamácie neuplatnil u predávajúceho právo na výmenu veci, resp. na odstúpenie od zmluvy (urobil tak až po uplynutí viac ako jedného roku od vybavenia reklamácie - zákazka č. 109006 z 11.10.2006) a vec po oprave riadne prevzal, ide o nesprávnu interpretáciu ust. § 19 ods. 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa.

Práva zo zodpovednosti za vady predanej veci na základe nevyvrátiteľnej právnej domnienky uvedené v § 18 ods. 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa možno uplatniť len v rámci reklamačného konania, predmetom ktorého bola aj vada spotrebiteľom v jednostrannom právnom úkone, v ktorom uplatňoval konkrétne právo zo zodpovednosti za vady vytknutá. Odvolací súd v pôvodnom rozhodnutí totiž vychádzal zo zistenia, že žalovaná nedodržala v troch reklamačných procesoch 30 dňovú lehotu na odstránenie vady bez ohľadu na to, aby zisťoval, či predmetom každej reklamácie bola aj vada (zvýšená hlučnosť prevodovky a jej zvýšené chvenie), z existencie ktorej žalobca vyvodzoval zodpovednostný nárok.

Dovolací súd konštatoval aj nesprávnosť alternatívneho plnenia prisúdeného prvostupňovým súdom a potvrdené odvolacím súdom. Kupujúci má podľa § 623 ods. 1 OZ možnosť zvoliť len jeden z dvoch nárokov a to buď právo na výmenu veci alebo právo na odstúpenie od zmluvy. Vzájomne tieto nároky sa vylučujú. Preto ani súd ich nemôže priznať vo forme alternatívneho plnenia a preto rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu považoval dovolací súd za zmätočné a nevykonateľné.

Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku č.k. 17C 134/2013-116 zo dňa 3.6.2015 ustálil, že žalobca zakúpil od žalovaného dňa 12.9.2005 osobne motorové vozidlo Opel Combo Tour 1,3 CDTI, za ktoré zaplatil kúpnu cenu dňa 9.9.2005 vo výške 50.000 Sk ako zálohu a dňa 12.9.2005 doplatil doplatok kúpnej ceny vo výške 496.000 Sk. V uvedený deň bol podpísaný aj preberací protokol o prevzatí predmetného vozidla. Podľa § 621 Občianskeho zákonníka od tohto momentu dňa 12.9.2005 začala plynúť 24 mesačná záručná doba. Záručná doba nezačala plynúť od 31.5.2005, kedy došlo k uvedeniu predmetného vozidla do prevádzky jeho zakúpením žalovaným od výrobcu, ale od momentu prevzatia veci kupujúcim tak, ako to vyplýva z ust. § 621 Občianskeho zákonníka. Prvostupňový súd ďalej zistil, že žalobca reklamoval vady predmetného motorového vozidla u žalovaného. Prvá vada bola reklamovaná pod číslom zákazkového listu 107281 dňa 11.5.2006 a bola odstraňovaná dňa 11.5.2006 a 18.9.2006.

Ďalšie vady boli reklamované pod zákazkovým listom č. XXXXXX zo dňa 11.10.2006 a boli odstraňované od 11.10.2006 do 27.10.2006.

V zákazkovom liste pod č. XXXXXX zo dňa 5.12.2006 boli reklamované ďalšie vady s tým, že boli odstraňované v dňoch 5.12.2006 a 8.2.2007.

V zákazkovom liste pod č. XXXXXX bola odstraňovaná vada v deň spísania reklamácie dňa 1.3.2007.

V zákazkovom liste č. XXXXXX zo dňa 24.04.2007 bola odstraňovaná vada dňa 24.4.2007 a 10.5.2007.

Pod zákazkovým listom č. XXXXXX zo dňa 11.5.2007 boli vady odstraňované v čase od 6.8.2007 do 10.8.2007.

V zákazkovom liste pod č. XXXXXX zo dňa 23.05.2007 boli v tento deň odstraňované ďalšie reklamované vady.

Žalobca namietal, že v troch reklamačných konaniach nebola dodržaná lehota 30 dní na vybavenie reklamácie podľa § 19 ods. 4 zák. č. 634/1992 Zb. a podľa § 623 Občianskeho zákonníka mu prislúcha následne právo zo zodpovednosti za vady ako pri vadách neodstrániteľných.

Žalovaný sa bránil, že pri vadách bola vždy dodržaná maximálna lehota na vybavenie reklamácie za predpokladu včasnosti súčinnosti žalobcu na odstránenie reklamovaných závad, ktorá však absentovala. Uviedol, že pri vybavovaní reklamácií vždy telefonicky vyzval žalobcu na pristavenie motorového vozidla, kedy žalobca nereagoval včas.

Prvostupňovému súdu však žalovaný nepreukázal tieto okolnosti a nepodarilo sa tieto okolnosti nedostatku súčinnosti žalobcu preukázať ani prostredníctvom telekomunikačnej spoločnosti. Preto žalovaný neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia neposkytnutia potrebnej a včasnej súčinnosti žalobcu za účelom odstránenia reklamovaných vád z dôvodu neexistencie žiadneho relevantného dôkazu preukazujúceho, že zamestnanec žalovaného realizoval v zmysle jeho tvrdenia včasné výzvy voči žalobcovi na pristavenie vozidla za účelom odstránenia vád. Tieto okolnosti neboli zistené ako z výsluchov svedkov a to pracovníka žalovaného S. E. a ani z výsluchu svedka syna žalobcu, pretože každý z týchto svedkov potvrdili verziu v prospech žalobcu a žalovaného. Preto dĺžka vybavenia reklamácie nemôže byť na ťarchu žalobcu.

Prvostupňový súd ďalej zistil, že počas celého obdobia motorové vozidlo podľa § 627 Občianskeho zákonníka bolo v reklamačnom konaní 324 dní. Preto záručná doba počas týchto dní spočívala a pri začiatku plynutia záručnej doby od prevzatia motorového vozidla žalobcom dňa 12.9.2005 táto lehota uplynula dňa 1.8.2008, kedy sa práva vyplývajúce zo záručnej lehoty vo vzťahu k účastníkom konania skončili.

Prvostupňový súd zistil, že žalovaný pri vybavovaní reklamácií nedodrжал maximálnu 30 dňovú dobu v troch reklamačných procesoch, preto podľa § 19 ods. 4 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa má žalobca právo ako pri vadách, ktoré odstrániť nebolo možné (ust. § 623 Občianskeho zákonníka) na výmenu veci alebo môže od zmluvy odstúpiť, resp. má právo na zľavu z kúpnej ceny.

Prvostupňový súd zistil, že žalobca si tieto práva uplatnil u žalovaného ešte pred uplynutím záručnej lehoty, ktorá mala uplynúť dňa 1.8.2008 a to listom zo dňa 27.3.2008, v ktorom požiadal o výmenu predmetného vozidla za bezvadné alebo vrátenie finančnej čiastky oproti vráteniu motorového vozidla.

Prvostupňový súd na daný právny vzťah aplikoval ust. § 619 ods. 1, 2 OZ, ďalej ust. § 620 ods. 1 OZ, § 621 OZ, § 623 ods. 1, 2 OZ, § 625 OZ, § 626 ods. 1, 2, 3 OZ, § 627 ods. 1, 2 OZ a vychádzal aj z ust. § 520 OZ. Aplikoval aj ust. § 19 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného do 1.7.2007. Žalobca s poukazom na právny názor dovolacieho súdu upravil žalobný návrh tak, že v prvej časti alternatívneho petitu zobral žalobu späť a žiadal v tejto časti konanie zastaviť a žiadal žalovaného o zaplatenie sumy 8.123,88 eur s 9 % úrokom od 28.3.2008 do zaplatenia oproti vráteniu motorového vozidla. Prvostupňový súd uznesením zo dňa 6.12.2013 konanie v tejto časti späťvzatia alternatívneho petitu zastavil podľa § 96 O.s.p., v tejto časti uznesenie sa stalo právoplatné dňa 2.3.2015.

V priebehu ďalšieho konania žalobca tvrdil, že na uplatnený nárok má právo z titulu odstúpenia od zmluvy, ktorá je neplatnou kúpnu zmluvou, ktorá neplatnosť bola spôsobená výskytom výrobných väd. Išlo o vady korózie a ližín.

Žalovaný dôvod odstúpenia od zmluvy namietal, pretože tento právny úkon nebol dostatočne určitý.

Uviedol, že po tom, čo sa stal právoplatným rozsudok súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, pred rozhodnutím dovolacieho súdu, pristúpili účastníci konania k vráteniu kúpnej ceny oproti vráteniu motorového vozidla, ktoré bolo následne zo strany žalovaného dňa 28.3.2011 odpredané ďalšej osobe.

Prvostupňový súd po tomto zistení, že si účastníci konania na základe pôvodne právoplatného rozhodnutia súdu svoju vzájomnú reštitučnú povinnosť splnili a že nie je možné za týchto okolností vyhovieť pôvodnému žalobnému návrhu, pretože by takéto rozhodnutie súdu už nespĺňalo požiadavku svojej vykonateľnosti, žalobu zamietol.

Prvostupňový súd sa ďalej zaoberal aj tým, čo uviedol dovolací súd v svojom zrušujúcom uznesení podľa § 243i a § 243d O.s.p. Skonštatoval, vzhľadom na priebeh reklamačných konaní, že práva zo zodpovednosti za vady predanej veci na základe nevyvrátiteľnej právnej domnienky uvedenej v § 19 ods. 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa možno uplatniť len v rámci toho reklamačného konania, predmetom ktorého bola aj vytknutá vada, spotrebiteľom v jednostrannom právnom úkone, v ktorom uplatňoval konkrétne právo zo zodpovednosti za vady. Súd mal za to, že na strane žalobcu neboli splnené podmienky pri vyššie uvedených reklamačných procesoch na postup podľa § 19 ods. 4 zák. č. 634/1992 Zb. a ust. § 623 Občianskeho zákonníka, nakoľko v postavení kupujúceho po márnom uplynutí 30 dňovej lehoty na vybavenie reklamácie nerealizoval bezodkladne zmenu voľby a uplatnenie si práva podľa § 623 OZ, ale motorové vozidlo po oprave riadne prevzal a nároky titulom odstúpenia od zmluvy si uplatnil až podaním zo dňa 27.3.2008 napriek tomu, že posledný reklamačný proces bol ukončený dňa 10.8.2007. Žalobcovi teda neprislúcha právo zo zodpovednosti za vady podľa § 623 OZ na základe nevyvrátiteľnej právnej domnienky v ust. § 19 ods. 4 Zákona na ochranu spotrebiteľa, preto súd žalobu ako nedôvodnú aj z tohto dôvodu zamietol.

Ako nedôvodnú prvostupňový súd vyhodnotil aj námietku žalobcu o neplatnosti kúpnej zmluvy v predmete kúpy motorového vozidla z dôvodu existencie výrobných väd, korózie a vady ližín. Dôvody absolútnej a relatívnej neplatnosti právneho úkonu podľa Občianskeho zákonníka preukázané neboli a samotná existencia väd predanej veci nespôsobuje neplatnosť kúpnej zmluvy, ale oprávnenej osobe vznikajú nároky zo zodpovednosti za vadu predanej veci podľa § 619 a nasl. Občianskeho zákonníka. Preto prvostupňový súd nárok žalobcu zamietol a rozhodol, že o trovách konania bude rozhodnuté podľa § 151 ods. 3 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Žalobca v odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Prvostupňový súd mal podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu vyhodnotiť, či vada oznámená listom zo dňa 27.3.2008 je vadou odstrániteľnou alebo neodstrániteľnou a či ide o vadu, ktorá bráni riadnemu užívaniu veci. Následne sa mal súd zaoberať posúdením právneho úkonu žalobcu zo dňa 27.3.2008. Až po vyhodnotení všetkých skutkových otázok bolo možné ustáliť, či má žalobca nárok uplatnený žalobou

podľa § 623 ods. 1 OZ. Prvostupňový súd však zamietol žalobu bez toho, aby sa uvedenými otázkami zaoberal a bez odôvodnenia v tomto smere. Preto je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

Žalobca reklamoval vadu prevodovky dňa 11.5.2006, 11.10.2006, a dňa 5.12.2006, ktorá vada bola odstránená až 8.2.2007. Následne boli ďalšie reklamácie dňa 1.3.2007, 24.4.2007 a 23.5.2008, kedy reklamačný proces bol ukončený dňa 10.8.2007. Ani jedna z reklamácií od 1.3.2007 do 10.8.2007 sa netýkala väd prevodovky, kedy vada prevodovky bola podľa všetkého odstránená dňa 8.2.2007. Táto vada bola opakovane reklamovaná a tak je možné ju posudzovať ako opakovanú vadu. V roku 2008 sa takáto vada na prevodovke objavila znova a znalec konštatoval vadu prevodovky vo svojom znaleckom posudku č. 4/2008. Preto žalobca u predávajúceho listom zo dňa 27.3.2008 reklamoval vadu prevodovky, ktorá sa opätovne vyskytla a pristúpil k uplatneniu práva zo zodpovednosti za vady. Preto, keďže reklamácia nebola vykonaná v zákonom stanovenej 30 dňovej lehote, má právo uplatňovať si nárok zo zodpovednosti za vady od žalovaného.

Ďalej namietal záver súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby pre nevykonateľný petit. Účastníci konania si svoju vzájomnú reštitučnú povinnosť plnili na základe pôvodného právoplatného rozhodnutia súdu a preto nie je možné za týchto skutkových okolností vyhovieť pôvodnému žalobnému návrhu, pretože by takéto rozhodnutie súdu už nespĺňalo požiadavku svojej vykonateľnosti. Poukázal pritom na charakter mimoriadneho dovolania ako opravného prostriedku a skonštatoval, že ak nejde o závažné pochybenia konajúcich súdov, uplatnenie mimoriadneho dovolania je nezlučiteľné s čl. 6 Dohovoru. Ak by nedošlo k podaniu mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom, nedošlo by ani k zrušeniu právoplatných rozhodnutí súdu a preto by bola žaloba žalobcu úspešná. Súd mal preto zamietnuť žalobu pre nevykonateľnosť v počiatkoch po rozhodnutí dovolacím súdom a nie skúmať ďalej dôvodnosť žaloby.

K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý žiadal v celom rozsahu rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako správny. Uplatnil si trovy konania. Poukázal na to, že nosným dôvodom zamietnutia žaloby je skutočnosť, že uplatnený nárok žalobcu je, pokiaľ by bol úspešným, nevykonateľný. Všetky ostatné dôvody sú bez právneho významu aj vo vzťahu k odvolaniu žalobcu. Poukázal ďalej na to, že žalobca podal sťažnosť aj na ESLP, avšak jeho sťažnosť bola v celom rozsahu zamietnutá.

Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 10 ods. 1 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p., vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie, čo je v súlade s ust. § 214 ods. 1, 2 O.s.p. a zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je správne.

Prvostupňový súd veľmi podrobne zstil skutkový stav v prejednávanej veci, vec správne právne posúdil a vyvodil aj správne závery, na ktoré odvolací súd v celom rozsahu a v podrobnostiach poukazuje. Rozhodnutie súdu prvého stupňa rešpektuje názor vyjadrený v tejto veci dovolacím Najvyšším súdom SR v uznesení pod sp. zn. 6MCdo 16/2011, z ktorého vychádza. V priebehu prvostupňového konania po zrušení rozsudkov súdu prvého a odvolacieho súdu dovolacím súdom však došlo k podstatnej zmene skutkových okolností, ktoré majú vplyv na rozhodnutie o uplatnenom nároku žalobcov. Táto zmena skutkových okolností odôvodňuje, aby prvostupňový súd sa zaoberal okolnosťami, ktoré vyšli najavo po vydaní uznesenia dovolacieho súdu. Podstatnou skutočnosťou a okolnosťou odôvodňujúcou zamietnutie návrhu je to, že medzičasom došlo k vzájomnému reštitučnému plneniu zo strany účastníkov konania, keď žalobca vrátil žalovanému motorové vozidlo a žalovaný vrátil žalobcovi požadovanú kúpnu cenu. Teda uplatnený nárok žalobcom na vzájomnú reštitúciu je nedôvodný, pretože neexistuje v danom prípade právny dôvod uplatneného nároku žalobcu.

Pre súd prvého stupňa je dôležitý vždy stav v čase vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. V čase vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý je predmetom odvolacieho konania, už vzájomné nároky medzi účastníkmi konania neexistovali a teda zaniklo žalobcovi uplatňované právo na vydanie kúpnej ceny oproti vráteniu motorového vozidla a povinnosť žalovaného vydať kúpnu cenu oproti vráteniu motorového vozidla. Preto nie je možné vzhľadom na to, že požadované plnenia nastali v skutočnosti medzi účastníkmi konania pred rozhodnutím napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa tento stav dodatočne legalizovať rozhodnutím, ktoré by tak, ako to správne uviedol prvostupňový súd, nebolo vykonateľné a zaviazovalo by účastníkov konania k plneniu, ktoré nie sú ani schopné sami plniť, pretože žalobca už nedrží motorové vozidlo, ktoré mal od žalovaného kúpiť a žalovaný žalobcovi už vydal požadovanú kúpnu cenu, ktorú mal za motorové vozidlo dostať. Tým zamietol právny záujem

na požadovanom rozhodnutí. Tak, ako to správne uviedol žalovaný, táto okolnosť je tou, pre ktorú prvostupňový súd žalobu zamietol.

Prvostupňový súd sa bližšie aj s poukazom na závery dovolacieho súdu, zaoberal prípadným právom žalobcu na uplatnený nárok, a to vrátenie motorového vozidla oproti vydaniu finančnej čiastky, ktoré si pôvodne uplatnil, okrem výmeny bezvadného motorového vozidla v podaní zo dňa 27.3.2008, keď skutočne bolo aj po zrušení dovolacím súdom konštatované, že nárok nebol zo strany žalobcu uplatnený bezodkladne po reklamačnom konaní, resp. uplynutí 30 dňovej lehoty reklamačného konania v každom jednotlivom prípade samostatne, ale až v čase, kedy všetky reklamačné konania po tom, čo nároky zo strany žalobcu boli špecifikované ako požiadavka na odstránenie väd a bez akýchkoľvek námietok pri prevzatí motorových vozidiel. Nárok na vrátenie vzájomného plnenia, ktoré požadoval žalobca preto zanikol. Preto odvolací súd môže len konštatovať, že uvedené dôvody sú podporné pre prípad, pokiaľ by nebolo došlo k zamietnutiu žaloby z dôvodu skoršieho reštitučného plnenia vzájomne medzi účastníkmi konania.

Podporne prvostupňový súd vyhodnotil aj namietanú neplatnosť kúpnej zmluvy a odstúpenie od zmluvy zo strany žalobcu ako nedôvodné, resp. nepreukázané.

Preto odvolaciemu súdu neostávalo nič iné, len rozhodnutie súdu prvého stupňa v zamietavom výroku ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.